

Sygn. akt IC 919/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2013r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku - I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Andrzej Józefowski

Protokolant Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013r. w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. J.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

p o s t a n a w i a:

I. postępowanie w sprawie umorzyć;

II. zasądzić od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda kwotę 100zł (sto złotych), tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakać stronie pozwanej (...) S.A. w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego w Kłodzku) kwotę 150zł (sto pięćdziesiąt złotych), tytułem części opłaty sądowej, od ponoszenia której powód był zwolniony.

Sygn. akt IC 919/12

UZASADNIENIE

Powód Ł. J. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty, by pozwany (...) S.A. w W. zapłacił powodowi kwotę 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2011 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego, według norm przepisanych w terminie 14 dni od dnia otrzymania nakazu zapłaty, względnie by w tym terminie wniósł sprzeciw,

W razie złożenia sprzeciwu powód domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.02,2012 r.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 29.12.2010 r. około godziny 21.00, na stoku narciarskim Bazy (...) w Z., powód podczas zjazdu na nartach, upadł na końcowym odcinku stoku, a następnie zsunął się poza granice stoku i spadł ze znacznej wysokości (około 7 m) na parking samochodowy znajdujący się poniżej stoku. W wyniku upadku z wysokości powód doznał obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. Do upadku powoda z wysokiej skarpy na parking doszło wskutek braku siatek zabezpieczających koniec stoku. Siatki te zostały usunięte przez pracowników prowadzącej stok narciarski spółki (...) Sp. z o.o.z/s w D.przedwcześnie, jeszcze w trakcie udostępniania stoku narciarzom, w czasie korzystania z niego przez usługobiorców.

Powód zwrócił się do (...) Sp. z o.o. z/s w D. o wskazanie nr polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Pismem z dnia 16.08.2011 r. W. Sp, z o.o. wskazał nr polisy oraz jako ubezpieczyciela stronę pozwaną.

Pismem z dnia 30.08.2011 r. powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu. Powód określił wysokość roszczenia i przedłożył dokumenty pomocne w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego i wielkości roszczenia powoda. Pozwany pismem z dnia 21.10.2011 r. potwierdził fakt zgłoszenia mu szkody oraz poinformował o rzekomym braku dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia likwidacji szkody, jakiej miał nie uzyskać od ubezpieczonego. W związku z biernością pozwanego, powód ponowił wezwanie do wypłaty należnego mu świadczenia. Pismem z dnia 28.02.2012 r. pozwany odmówił zaspokojenia roszczenia powoda. Powód dochodzi zadośćuczynienia za doznane obrażenia ciała i rozstrój zdrowia. Żądana przez powoda kwota jest adekwatna do rozmiaru doznanych przez niego cierpień.

Powód wskazał, że po powiadomieniu i interwencji ratowników z miejscowego ośrodka (...), powód został przewieziony do placówki w/w stacji (...). Wezwane na miejsce Pogotowie Ratunkowe zabrało nieprzytomnego powoda do szpitala w P., gdzie został hospitalizowany. W wyniku upadku powód doznał silnego wstrząsu mózgu oraz ogólnych potłuczeń ciała, głównie prawej jego strony, na którą nastąpił upadek. Ze względu na ciągły ból głowy, nudności, braku świadomości oraz całkowitą utratę pamięci, lekarz zdecydował o pozostawieniu powoda na oddziale (...) na całonocnej obserwacji. Następnie powoda przewieziono karetką do Szpitala w K., Wykonana tam diagnostyka ujawniła dodatkowo stłuczenie wątroby. Powód był hospitalizowany do dnia 03.01.2011 r.

W następstwie wypadku powód przez kilka tygodni miał ograniczone możliwości poruszania się. Powód cierpiał wskutek silnego bólu w okolicach klatki piersiowej i łopatki. Stan zdrowia uniemożliwiał powodowi normalną aktywność fizyczną i istotnie go ograniczał. Powód początkowo z trudnością radził sobie z czynnościami dnia codziennego (np. ubieranie się).

Powód podkreślił, że jest osobą bardzo aktywną sportowo, a niemożność aktywnego spędzania czasu potęgowało u powoda przykre doznania i było bardzo uciążliwe. Szczególne niedogodności i cierpienia spotkały powoda podczas nauki do egzaminów na studiach. Do wypadku doszło bowiem na I roku studiów powoda, tuż przed pierwszą zimową sesją egzaminacyjną. Powód przystępował do pierwszej w swoim życiu sesji egzaminacyjnej, co samo w sobie jest źródłem znacznego stresu. Wskutek odniesionego urazu głowy powód miał duże problemy z zapamiętywaniem i koncentracją, a w konsekwencji nauka wymagała od niego znacznie większego wysiłku, poświęcenia dłuższego czasu, a kłopoty z koncentracją i zapamiętywaniem wzmagaly stres.

Powód zmuszony był przez długi okres prowadzić oszczędny tryb życia.

Powód wskazał, iż przewidziana w art. 444 k.c. krzywda, za którą sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia moralne. Nie tylko trwale, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. (wyrok SN z dn. 20.03.2002 r. V CKN 909/00).

Roszczenie odsetkowe powód uzasadnił przepisem art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku I Wydział Cywilny nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 5000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 11.10.2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 625 zł tytułem kosztów procesu.

Strona pozwana złożyła sprzeciw od opisanego wyżej nakazu zapłaty.

Strona pozwana zarzuciła, iż powód nie udowodnił istotnych elementów jej odpowiedzialności. Ewentualna odpowiedzialność strony pozwanej jest oparta o zasadę winy, a nie ryzyka czy też słuszności. Tym samym na

powodzie ciąży nie tylko obowiązek wykazania szkody, ale przede wszystkim zawinione działanie lub zaniechania ubezpieczonego u strony pozwanej oraz czy pozostaje on w adekwatnym związku ze szkodą powoda.

Według strony pozwanej z dokumentacji medycznej leczenia powypadkowego powoda wynika, że nie doznał on poważnych obrażeń ciała. Badanie tomograficzne nie wykazały złamań. Leczenie powoda po wypadku miało charakter krótkotrwały, co dowodzi, że rozmiar dolegliwości związanych z wypadkiem nie był znaczny. Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego ,odpowiednia suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie; zob. orz. SN z 24.6.1965 r. (I PR 203/65. OSPiKA 1966, Nr 4, poz. 92); z 22.3.1978 r. (IV CR 79/78, Legalis). Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanego cierpienia, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpienia i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny.

Zdaniem strony pozwanej powód nie udowodnił szkody w postaci krzywdy oraz jej natężenia, które uzasadniałyby zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia.

Postanowieniem z dnia 5 06 2012 r. zwolniono powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych ponad kwotę 100 zł. Dnia 12 06 2012 r. powód uiścił opłatę sądową w wysokości 100 zł.

Pismem procesowym z dnia 12 12 2012 r. strona pozwana oświadczyła, że uznaje powództwo zgodnie z żądaniem pozwu wskazując, że 12 12 2012 r. zapłaciła na rachunek bankowy podany przez powoda kwotę 5000 zł tytułem zadośćuczynienia , odsetki ustawowe w kwocie 517 zł za okres od 28 02 2012 r. do 12 12 2012 r. i zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł - łącznie 6117 zł.

Pismem z dnia 17 12 2012 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew co do należności głównej, skapitalizowanych odsetek oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł za zrzeczeniem się roszczenia w tej części. Pełnomocnik powoda oświadczył, że domaga się zwrotu poniesionej przez powoda opłaty sądowej w wysokości 100 zł. W ocenie powoda pozwana strona jest stroną przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 k.p.c. i jest zobowiązana do zwrotu kosztów procesu w całości.

Sąd zważył :

Powód cofnął pozew wskutek zaspokojenia jego pretensji w toku procesu niemalże w całości.

W ocenie Sądu wymieniona czynność procesowa nie jest w tej sytuacji sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa w rozumieniu art. 203 § 4 k.p.c.

Wobec tego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie należało umorzyć w zakresie objętym cofnięciem pozwu.

Jest utrwalony w doktrynie i judykaturze pogląd, że zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez tę stronę.

Już pod rządami dawnego kodeksu postępowania cywilnego Sąd Najwyższy zauważył w wyroku z dnia 21 lipca 1951 r. (C 593/51 - OSN(C) 1952/2/49) , że " I. Cofnięcie pozwu z powodu zaspokojenia roszczenia nie jest cofnięciem pozwu w znaczeniu techniczno-prawnym.

II. Zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez stronę pozwaną; w tym przypadku stronie pozwanej należą się koszty procesu tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu" .

Z kolei w postanowieniu z dnia 20 sierpnia 1979 r. (I CZ 92/79- LEX nr 8188) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że " Pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu

widzenia przepisów k.p.c. o kosztach procesu uważany jest za przegrywającą sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty (art. 98 § 1 k.p.c.)"

W powołanym trafnie przez pełnomocnika powoda orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r. (IV CZ 196/84 - LEX nr 8642) stwierdzono, iż " Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa" .

Zdaniem Sądu Najwyższego (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r. V CZ 1/10- LEX nr 786563) "

1. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego wymaga ustalenia i oceny przez Sąd drugiej instancji, która strona jest stroną wygrywającą cały proces, a nie tylko postępowanie apelacyjne.

2. W sytuacji, gdy pozwany w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa, należy pozwanego uznać za stronę przegrywającą sprawę, w rozumieniu przepisów o kosztach procesu".

W postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012 r.

(II CZ 208/11- LEX nr 1214570) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że " Zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę".

Skoro zatem strona pozwana spełniła dochodzone świadczenie w toku procesu to stanowisko powoda w przedmiocie obowiązku zwrotu przez stronę pozwaną uiszczoną przez powoda opłaty sądowej jest w pełni zasadne.

Ponadto strona pozwana uznała powództwo w całości w rozumieniu art. 213 § 2 k.p.c. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

W takiej sytuacji zastosowanie art. 98 k.p.c. jest całkowicie usprawiedliwione.

Zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji następuje z urzędu, a wygranie sprawy przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych (powoda lub pozwanego) oznacza obciążenie przeciwnika kosztami sądowymi (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.